

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.642 van 17 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Kirkuk en woonachtig zijn geweest in Tuz Khurmatu. U zou van Koerdische origine zijn. U zou in mei 2007 bedreigd zijn omwille van uw vaders betrokkenheid bij het Irakese Baath regime. Omwille van die bedreiging zou u op 5 juli 2007 Irak hebben verlaten. U zou op 18 juli 2007 zijn aangekomen in België. Diezelfde dag heeft u hier een eerste maal asiel aangevraagd. Het Commissariaat-generaal nam hieromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 8 februari 2008. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 7 mei 2008.

U vroeg een tweede maal asiel aan op 2 juni 2008. Ter ondersteuning van uw tweede aanvraag legt u twee documenten voor, namelijk een originele overlijdensakte van uw vader dd. 17/4/2007 en een attest dat u in X woonde dd. 25/5/2008.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat tijdens uw eerste asielprocedure is gebleken dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Tuz Khurmatu en uw beweerde afkomst uit Centraal Irak. Bijgevolg kon ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, dat zich afspeelde in Tuz Khurmatu en kon u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De nieuwe elementen die u voorlegt bij uw tweede asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van uw eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Het gaat hier om twee documenten, zijnde een overlijdensakte van uw vader en een woonstattest. Eerst en vooral moet er worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Irakese documenten slechts relatief is aangezien Irakese documenten makkelijk illegaal te verkrijgen zijn. Dit blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd. Gezien het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag dermate foutieve en vage verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde regio van herkomst, kunnen deze documenten de twijfels die er waren gerezen over uw beweerde afkomst niet wegnemen. Temeer daar u bij uw eerste asielaanvraag een kopie heeft voorgelegd van een vervalste identiteitskaart.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het attest dat u voorlegt waarin bevestigd wordt dat u in Tuz Khurmatu woont, is afgeleverd op 25 mei 2008. Uw moeder en oom zouden het hebben aangevraagd en ontvangen. Uzelf verbleef in deze periode reeds in België. U weet niet wat uw moeder heeft moeten doen om zulk attest te bekomen. U zou er ook niet naar hebben gevraagd (CG p.2). Dit is zeer merkwaardig. Alleszins vermag dit document niet de voorgaande appreciatie te wijzigen. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat er, ook met deze nieuwe elementen, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Tuz Khurmatu en uw beweerde afkomst uit Centraal-Irak.

Wegens het afleggen van frauduleuze verklaringen betreffende uw herkomst kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker bracht als nieuw element in het kader van zijn tweede asielaanvraag een origineel woonattest en een originele overlijdensakte van zijn vader bij. Deze attesten staven zijn asielrelaas. Verweerder heeft zich ertoe beperkt te stellen dat Iraakse documenten gemakkelijk illegaal kunnen worden verkregen, doch heeft deze documenten niet nader onderzocht en bijgevolg niet de nodige zorgvuldigheid betracht. Verzoeker werd ook maar gedurende 24 minuten gehoord n.a.v. zijn tweede asielaanvraag. Hij acht het niet "merkwaardig" dat hij zijn moeder en oom niet gevraagd heeft wat ze moesten doen om het attest van woonst te verkrijgen; hij heeft slechts aan zijn moeder gevraagd of het mogelijk zou zijn dit document op te sturen, waarna zij en zijn oom het nodige hebben gedaan. Inzake zijn eerste asielaanvraag werd geen rekening gehouden met verzoekers jonge leeftijd. In hoofde van verzoeker is er nooit een weigering tot medewerking geweest, zelfs niet wat het spreken van het Arabisch betreft. Verzoeker bevestigt nogmaals dat de identiteitskaart bij zijn weten geen onregelmatigheid vertoont.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Daarom kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Derhalve dient niet te worden ingegaan op verzoekers betoog aangaande zijn identiteitskaart en zijn Arabische kennis aangezien hierover werd geoordeeld bij arrest 10.960 van 7 mei 2008 van de Raad, dat kracht van gewijsde heeft.

De nieuwe gegevens die verzoeker heeft ingediend ter ondersteuning van zijn onderhavige tweede asielaanvraag betreffen een attest van woonst en de overlijdensakte van zijn vader. Te dezen dient niettemin verwezen te worden naar het feit dat verzoeker zijn afkomst uit Tuz Khurmatu tijdens zijn eerste asielaanvraag niet aannemelijk maakte omwille van de voorlegging van een niet authentieke identiteitskaart en zijn gebrek aan kennis omtrent de regio waarvan hij afkomstig beweert te zijn. Het bijgebrachte attest van woonst vermag deze vaststellingen niet om te buigen daar het betrekking heeft op zijn afkomst uit Tuz Khurmatu die blijkens het bepaalde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag niet aannemelijk is. Gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben en eenvoudig op illegale wijze te verkrijgen zijn - zoals reeds aangetoond door verzoekers niet authentieke identiteitskaart - dient immers te worden besloten dat dit document verzoekers ongeloofwaardigheid inzake zijn afkomst niet kan herstellen, mede in acht genomen dat verzoeker slechts vaag kan omschrijven op welke

wijze zijn familieleden dit stuk bekwamen. Uit het bijgebrachte overlijdensattest van zijn vader kan evenmin worden afgeleid welke verzoekers regio van herkomst is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op een schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker meent bij terugkeer een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

4.2. Inzake de motiveringsplicht wordt verwezen naar het gestelde onder sub 3.2.

Gezien verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag zijn afkomst uit Centraal-Irak niet aannemelijk heeft gemaakt en tijdens zijn tweede asielaanvraag geen feiten of elementen aanbrengt die verzoeker in zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De Commissaris-generaal heeft de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker eveneens op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak zodat het zorgvuldigheidsbeginsel niet is geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 december 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.